

Petr Hannig: Nebezpečné známosti přetavené v přátelství

infokuryr.cz/n/2023/05/29/petr-hannig-nebezpecne-znamosti-pretavene-v-pratelstvi

kuryr

29. května 2023

Železné pravidlo naší historie. Je dostatečně známo, že největším nebezpečím pro český stát byli vždy naši přátelé nebo spojenci.

I když se v několika případech toto pravidlo nerealizovalo. Po vymření silného českého královského rodu Přemyslovců nastoupili Lucemburkové. Císař Karel IV byl vlastně jednou z nejsilnějších osobností na českém trůně, který povýšil hlavní město Prahu na tehdejší světovou úroveň. Po smrti ryze českého kališnického krále Jiřího z Poděbrad nastoupili Jagellonci a Praha se dočkala další skvostné výstavby. Vladislavského sálu na Pražském hradě. Jeho majestátnost jsem si až s dojetím při husitské vojenské písni Ktož sú Boží bojovníci vychutnal pětkrát při oslavách 28. října, kdy jsem byl jako bývalý prezidentský kandidát pozván.

Po tragickém skonu posledního Jagellonce, krále Ludvíka v bitvě u Moháče, což je v dnešním Srbsku (neplést s německou Mohučí), jsme se vydali jako národ špatnou cestou. Na trůn usedli Habsburkové. Až do bitvy na Bílé Hoře se dala jejich nadvláda snést a císař Rudolf II. dokonce opět učinil Prahu hlavním městem evropské vědy (včetně šarlatánství), astronomie i astrologie, umění a módy.

Ale tím skončila naše do té doby celkem úspěšná bilance s původně cizími královskými rody. Musím ovšem zmínit, až na císaře Zikmunda, který vlastně fakticky nebyl v tu dobu v roce 1415 naším králem, protože to byl Václav IV. Zikmund dal Janu Husovi a jeho doprovodu, jako panovník, pod jehož jurisdikci spadala Kostnice (Konstanz), kde se konal církevní koncil, garanci, že se vrátí v pořádku zpět do Čech až přednese na koncilu své myšlenky. Porušil však slib a nechal našeho národního hrdinu upálit na břehu Rýna v německé Kostnici v roce 1415.

Po roce 1620 nastala doba temna. Habsburkové se krutě mstili na českých pánech, kteří se zúčastnili stavovského povstání. Popravou, konfiskací majetku, který byl předáván cizí šlechtě. Ke konci jejich vlády však přece jenom byla emancipace českého národa na vzestupu a v oblasti průmyslu a umění, zvláště pak hudby, excelentní.

V prvních letech 20. století rodák z Kožlan na severním Plzeňsku, budoucí ministr zahraničí a pozdější prezident ČSR, Edvard (původně Eduard) Beneš, studoval na pařížské Sorboně a v kolébce budoucích francouzských politiků Svobodné škole politických nauk – École libre des science politiques.

Tam získal mnohá přátelství budoucích mocných mužů francouzské politiky a navíc jej do pařížských salónů uváděl tehdejší král večírků Milan Rastislav Štefánik, Slovák, tehdy důstojník francouzského letectva.

Tak začala nešťastná éra spoléhání se na přátele. I když se Štefánik, který znal v podstatě velmi intimně povahu francouzských přátelství, a to totiž jejich povrchnost, snažil Beneše spíše orientovat na Itálii, nestalo se tak. Tato nebezpečná známost a přátelství s Francií se tragicky projevila Mnichovskou zradou v roce 1938.

Beneš se pak během války orientoval na Sovětský svaz a podepsal smlouvu o přátelství budoucí ČSR se Sovětským svazem. První zádrhel tohoto přátelství byl, že jsme za osvobození darovali Sovětskému svazu, respektive Ukrajině Podkarpatskou Rus.

Přátelství se nadále upevňovalo, až se naplno realizovalo vstupem vojsk Varšavské smlouvy, vlastně vojenskou okupací v roce 1968.

Z této historické »epopeje« nebezpečných známostí se dostávám k současné Smlouvě o vojenské spolupráci mezi USA a ČR, kterou podepsala ministryně obrany Černochová s ministrem obrany USA.

Po přečtení jednotlivých článků smlouvy mi skutečně výrazně bliká kontrolní žárovička. Nestane se, tak jako v roce 1968, kdy jsme chtěli socialismus s lidskou tváří, to, co se tenkrát stalo? Kdybychom se náhodou chtěli vydat trochu jinou cestou, než tou nalinkovanou globálními elitami, a chtěli kapitalismus s lidskou tváří, který bude brát ohledy na ty málo ekonomicky zdatné, včetně důchodců a mladých rodin, který se bude chtít vydat zase na cestu, kdy existovaly pouze dvě pohlaví, máma byla mámou a táta tátou? Kdybychom třeba chtěli i nadále jezdit malými auty na spalovací motory a vykašlali se na Evropou nám ordinovaný Green Deal?

Kdy se už konečně naučíme respektovat železné pravidlo naší historie, že přátelství je sice někdy víc než láska, ale pozor, když se láska zvrhne k tragické žárlivosti a my se nebudeme moci oni očkem podívat na něco jiného, než nám náš přítel dovolí, tak je lepší žádné přátele nemít.

Ale abych nekončil tak pesimisticky. I to předchozí přátelství na věky a nikdy jinak skončilo jako mávnutím proutku v roce 1989. Leč přesto půjdu na demonstraci 30. 5. v 15 hodin na Malostranské náměstí v Praze, i když demonstrace nikdy nic nezměnily, ale je to vyjádření názoru.

Petr Hannig, předseda Rozumných a bývalý prezidentský kandidát

PRO

PRÁVO RESPEKT ODBORNOST

Continue Reading

[Previous Michael Svatoš: Ve Washingtonu zavládl včera smutek, škrtaly se výdaje na zbraně!](#)